

О (не)одступању од својих замисли

Јерес од стране екс-катедре

Православни хришћани се не могу молити у Цркви за душе римокатолика. Зашто? Зато што су они јеретици! Њихова јерархија је и по питању догме о стварању човека релативизовала, па и у сумњу *ад хок* довела капитални библијски исказ о стварању човека. Односно, ставом *да се Библија не може читати дословно*. Изречено устима неких папиних коментатора „*Bio je to znak da je gerilski rat oko evolucionizma u Vatikanu okončan. Petodnevna konferencija Biološka evolucija: činjenice i teorije bila je nova potvrda da Sveta Stolica prihvća Darwinovo učenje.*“ (*Homage Crkve osci teorije evolucije*, Piše Jutarnji. hr, 15 оžујак 2009, 17:15).

Наслањачи

На кога се рецимо папа Бенедикт XVI наслањао по питању ове своје, а пре тога црквене ствари у вези са читањем Библије?! Наслањао се наравно, на Свету Столицу, и тамо на Папу Војтилу, који је 1996. године *ад хок* признао теорију еволуције као општеприхваћено природно-научно учење. Пре њега опет, морао се наслонити на Папу Пиа XII, који је 1950. године *ад хок* оценио да је *еволуција исправан приступ наставку* (настанку? – н. п.) *људи*.

Несуђени глумац

Прекретница у односу Римокатоличке цркве према Дарвину била је 1996. година. Тада је исусовац George Coyne, вишегодишњи управник Ватиканског опсерваторијума који је говорио као неформални научни саветник Јована Павла II, био и организатор конференције “Молекуларна и еволуцијска биологија: проблематика настанка и развоја живота“. На тој је конференцији папа Јован Павле II дакле био притешњен да призна Дарвинову теорију као општеприхваћену природно-научну теорију.

Пометња

До пометње у односу Ватикана према теорији еволуције дошло је у јулу 2005. године када је бечки кардинал Cristoph Schonborn, иначе ученик и блиски сарадник папе Бенедикта XVI, објавио чланак у Њујорк Тајмсу у коме је нагласио да су неодарвинистичке теорије еволуције неспојиве с

католичким учењем. Бечки кардинал је у свом чланку такође дао имплицитну подршку учењу *теорије интелигентног дизајна* у америчким школама.

Отпораи

Schonborn-ова подршка креационистима није разбеснела само научнике него и део римокатоличкога клера који га је јавно критиковао. Најжешћу јавну критику Schonborn-у је упутио патер George Coyne чији став *на придумку* да неодарвинизам даје најбоље објашњење постанка и развоја живог света на Земљи дели велики број римокатоличких научника. Убрзо након јавног дуела са Schonborn-ом Исусовац Coyne је умировљен због свога гласног еволуционизма сада и *на прикуску*; дакле макнут је с позиције управника Ватиканског опсерваторијума у Кастел Гандолфу, који је водио 28 година *на пригљатку*.

Крај рата

Но када је монсињор Gianfranco Ravasi у јесен 2008. године најавио да ће се Света Столица придружити обележавању Дарвинове године организацијом научне конференције, а папа Бенедикт XVI истовремено говорио *против дословног читања Библије*, био је то знак, понављамо, окончања *герилског рата око еволуционизма* у Ватикану.

А дубока иницијација у ово замешатељство и ову пошаст?!

Врх леденог брега, али и његова основа јесте Енциклика *Humani generis* папе Пија XII из 1950. године. Она је заправо тај извор нове христолошке јереси 20. и 21. века. Њоме се допушта планетарна расправа и смушченије о пореклу људског тела *из већ постојеће живе твари*. Из ове Енциклике непрестано еманира прелест да људско тело има своје порекло *у оживљеној материји која је пре њега егзистирала*; тј. да је тело настало у еволуцијском процесу, а да је духовна душа настала непосредним Божјим стваралачким чином.

Други Ватикански Концил, у својој пастирској конституцији о Цркви у савременом свету *Gaudium et spes* истиче да *профане и верске реалности имају свој извор у истоме Богу*.

Други римски папа који је хтео да остави догматскога трага и у стварима односа стварања и еволуције био је Јован Павле Други. Он је

заступао став да еволуција претпоставља стварање, а да се стварање у светлу еволуције приказује као временски продужено догађање или процес-као *creatio continua*. И док је папа Пио XII сматрао науку еволуционизма *озбиљном хипотезом коју треба поближе истражити*, Јован Павле Други је сматрао да *нова сазнања дају повода да у теорији еволуције видимо више од хипотезе*.

Када је реч о човеку, овај папа подсећа и на записано у енциклици *Humani generis*: да људско тело има своје порекло у оживљеној материји која је пре њега постојала; тј. да је тело настало у еволуцијском процесу, а духовна душа непосредним Божјим стваралачким чином. Зато се за човека може рећи да је утеловљени дух, дух у материји.

Папа Benedikt XVI, још као кардинал, али и као папа, износио је своје ставове о питањима односа вере у Божје стварање и теорије еволуције. Његове су речи да нам *хришћанска слика света казује да је свет у својим појединостима настао у веома замршеном еволутивном процесу, но да он у својој сржи ипак произлази из Логоса. In principio erat verbum – у почетку ствари стоји стваралачка моћ разума*.

И овај папа је уоквирио своју техназму тако „да се Власи не досете“; ако ли се и досете, да је лакше прогутају.

(в.: Tomislav Vuković, Intervju: Dr Ivan Kešina, *Bog stvara evolucijom*, Split, Novembar 24. 2016, Glas Koncila 20 (2978), 20. 5. 2012.

Дарвинов удес

Дарвинов закључак да је *човек последњи у дугом низу животиња од којих се раздвојио путем природне селекције (Порекло врста, новембар 1859.)* створио је трајни удес себи самом, и свим својим следбеницима, те тако и многим у Римокатоличкој Цркви. Да ли слично мислећима и у Православној Цркви?!

Одступници од Православља

На Дарвиново дрво познања добра и зла „плаузибилно“ су се наслонили Христо Јанарас и митрополит Јован Зизјулас, те други митрополити: Николаос Папаниколау и Калистос Вер, па јато епигона... и опет сви њихови понављачи и папагаји, придошлице све до овога часа...).

Њима пак говори Господ преко пророка Малахије: *Зар није он (Господ) створио једно биће с телом и духом у њему?* (2, 15).

1/19. јануар л. Г. 2023. У Крушевцу

Епископ крушевачки Давид